

BELAS RIOSAS – ...per gana trumpą karjerą užsitarnavo „Paskutiniojo Imperijos Karvedžio“ titulą – ir iš tiesų jo nusipelnė. Rioso organizuotų kampanijų tyrimai atskleidžia, kad strategas jis buvo ne prastesnis už Perifojų, o sugebėjimais vadovauti žmonėms netgi jį pranoko. Prilygti Perifojui užkariautojo šlove jam buvo visiškai neįmanoma tik dėl to, kad gyveno Imperijos saulėlydžio laikais. Vis dėlto Riosui irgi pasitaikė proga, kai pirmasis iš Imperijos generolų akis į akį susidūrė su Fondu...^{*}

Galaktikos Enciklopedija

* Visos pateikiamos citatos paimtos iš 116-ojo Galaktikos Enciklopedijos leidimo, išspausdinto 1020 F. E. M. Galaktikos Enciklopedijos leidykloje, Terminuse, naudojamos autoriams leidus.

Magų paieškos

Belas Riosas keliavo be palydos, nors tam ir prieštaravo rūmų etiketas – laivyno, dislokuoto nesaugioje žvaigždžių sistemoje Galaktikos Imperijos pakraštyje, vadui nieku gyvu nederėjo keliauti vienam.

Tačiau Belas Riosas buvo jaunas ir kupinas energijos – pakankamai energingas, kad bejausmis ir viską apskaičiuojantis dvaras išsiųstų jį taip toli į Visatos pakraštį, kaip tik įmano, – ir dar smalsus. Smalsumą kurstė paslaptingi ir sunkiai įtikėtini gandai, kuriais pakuždomis tarpusavyje dalindavosi šimtai, o bent viena ausimi girdėję apie juos buvo tūkstančiai. O perspektyva surengti karinį žygį kuteno jaunystę ir energiją. Tad pagundų derinys buvo išties neįveikiamas.

Išlipęs iš įsigyto geresnius laikus regėjusio automobilio Riosas pasuko prie jau gerokai susmukusio dvaro durų – čia ir buvo jo kelionės tikslas. Palūkėjo. Įėjimą stebinti fotoninė akis, regis, veikė, bet durys atsidarė stumtelėtos ranka.

Belas Riosas nusišypsojo jį įleidusiam senukui.

– Aš esu Riosas...

– Atpažįstu, – senukas liko stovėti kur stovėjęs, regis, nė maž nenustebeęs. – Koku reikalu?

Riosas nuolankiai žingtelėjo ataturpustas.

– Taikingu, – patikino. – Jei jūs – Dasemas Baras, prašyčiau malonės su jumis pasikalbėti.

Dasemas Baras pasitraukė į šalį, ir atgijusios namo sienos sutvisko. Generolas žengė vidun į skaisčią dienos šviesą.

Jis palietė kabineto sieną ir pažvelgė į savo pirštų galiukus.

– Čia, Sivenoje, jūs tebeturite tokių dalykų?

Baro lūpomis slystelėjo šypsena.

– Kažin, ar dar kur nors kitur rastumėte ką panašaus, – atsakė. – Visa tai kaip sugebėdamas prižiūriu aš pats. Turiu atsiprašyti, kad priverčiau jus laukti už durų. Automatinis prietaisas užfiksuoja atėjusį svečią, bet durų nebeatidaro.

– Vadinasi, ne viską pavyksta suremontuoti? – generolo balse suskambėjo vos vos juntama pašaipą.

– Nebėra atsarginių dalių. Gal prisėstumėte, pone? Ar gersite arbatos?

– Sivenoje? Garbusai pone, man regis, čia joks bendravimas neįmanomas be arbatos.

Senasis patricijus neskubriai nusilenkė – geresnių praėjusio šimtmečio dienų aristokratijos ceremoningumo likučiai tebebuvo šiek tiek gyvi – ir be garso pasišalino.

Žvilgsniu lydėdamas išeinantį šeiminką Riosas pajuto, kad jo paties elgsena gerokai apkerpėjusi, nors jis ir buvo bandęs mokytis gerų manierų. Visas generolo išsilavinimas buvo vien karinis, visa patirtis – taip pat. Jis, kaip įprasta sakyti, ne kartą žvelgė mirčiai į akis – bet tai visada būdavo konkreti, gerai pažįstamo pobūdžio mirtis. Tad nieko nuostabaus, kad šiame senoviniame, pelėsiiais trenkiančiame kambaryje išgarbintasis Dvidešimtojo laivyno liūtas pasijuto nejaukiai.

Generolas susigaudė, kad nedidelės juodos ir gelsvai baltos, lentynose išrikiuotos dėžutės turėtų būti knygos. Bet

pavadinimai jam nieko nesakė. Numanė, kad gremėzdiška konstrukcija, dunksanti kambario gilumoje, turėtų būti imtuvas, prireikus pateikias knygas garsais bei vaizdais. Riosas kaip gyvas nebuvo matęs tokio aparato veikiančio, bet apie juos girdėjo.

Kadaiše kažkas jam sakė, jog anais klestėjimo laikais, kai Imperijos valdos driekėsi tiek pat, kiek ir pati Galaktika, devyniuose namuose iš dešimties būdavo štai šitokie imtuvai – ir tokios knygų eilės.

Bet dabar esama svarbesnių rūpesčių, reikia saugoti Imperijos sienas, o knygos telieka seniems. Šiaip ar taip, gera pusė pasakojimų, porinamų apie senuosius laikus, tėra mitai. Netgi daugiau nei pusė.

Netrukus šeimininkas patiekė arbatą. Riosas atsisėdo. Dasemas Baras kilstelėjo savąjį puodelį:

– Už jus!

– Ačiū. Ir už jus.

Dasemas Baras vėl prašneko lėtai, sverdamas kiekvieną žodį:

– Girdėjau, jūs dar labai jaunas. Kiek gi jums? Trisdešimt penkeri?

– Beveik teisingai. Trisdešimt ketveri.

– Tuomet, – Baras vėl prašneko pabrėždamas kiekvieną žodį, bet nelabai primygtinai, – bus geriausia, jei iškart apgailėstaudamas pasakysiu, kad negaliu pasiūlyti nei apžavų, nei kokio stebuklingo ar meilės gėrimo. Suklystumėte ir manydamas, kad gebėčiau padėti pelnyti kokios nors jums į akį kritusios jaunos damos palankumą.

– Šioje srityje dirbtinės pagalbos man nereikia, pone, – generolas atsakė maloniai, akivaizdžiai pralinksminas. – Ar jūsų dažnai prašo tokių paslaugų?

– Dažnokai. Kad ir kaip būtų liūdna, tamsuoliai neretai supainioja išsilavinimą su magiškais gebėjimais, o širdies reikalai, regis, ir yra ta sritis, kurioje žmonėms dažniausiai prireikia magijos įsikišimo.

– Ir atrodytų tatai savaime suprantama. Tačiau aš skirtin-gas nuo anų. Išsilavinimą išimtinai sieju tiktai su gebėjimu atsakyti į sudėtingus klausimus.

Sivenietis kiek paniuro ir susimąstė.

– Gali būti, kad klystate lygiai taip pat kaip ir anie!

– Gal taip, kaip sakot, ir yra, o gal ir ne, – jaunas generolas pastatė puodelį į prasiskleidusią dėtuve, ir puodelis vėl prisipildė arbatos. Riosas tykstelėjo į ją Baro pasiūlytą pagardo kapsulę. – Tad sakykite, patricijau, kas yra magai? Tikrieji?

Atrodė, išgirdęs retai bevartojamą sąvoką, Baras šiek tiek sunerimo.

– Nėra jokių magų, – atsakė.

– Bet žmonės kalba apie juos. Kiekvienoje Sivenos pakampėje gali išgirsti legendų apie juos. Kuriasi netgi juos garbinantys kultai. Be to, visi šie gandai paslaptiniais ryšiais siejasi su tomis jūsų tautiečių grupėmis, kurios svajoja ir pliauškia apie senus gerus laikus, apie tai, ką jie vadina laisve bei autonomija. Ilgainiui gali atsitikti ir taip, kad visa tai ims kelti pavojų valstybei.

Senis papurtė galvą.

– Kodėl apie tai klausiate manęs? Bene užuodžiate maištą, o mane įtariate esant jo įkvėpėju?

Riosas gūžtelėjo pečiais.

– Nieku gyvu. Nieku gyvu. Tiesa, ir ši mintis ne tokia jau keista, kaip gali pasirodyti. Jūsų tėvas kadaise buvo ištremtas, jūs pats, kai jau atėjo jūsų metas, buvote karštas ir aršus patriotas. Man, kaip svečiui, nederėtų apie tai užsiminti, bet

šito reikalauja mano užduotis čia. Vis dėlto įtarti kokią nors konspiraciją... dabar?.. Ne, nemanau. Jau ketvirta siveniečių karta yra visiškai išsikvėpusi ir nugesusi.

Senis atsakė kliūvančiu liežuviu:

– Pabūsiu toks pat nemandagus šeimininkas, koks jūs – svečias. Ir priminsiu vieną tokį vicekaralių, kadaise maniusį apie išsikvėpusius siveniečius lygiai taip pat, kaip ir jūs dabar. Dėl to vicekaraliaus kaltės mano tėvas prarado viską ir buvo priverstas bėgti, broliai tapo kankiniais, sesuo baigė gyvenimą savizudybe. Tačiau tas pats vicekaralius sulaukė gana šurprios mirties – tuo pasirūpino bejėgiai nuolankieji siveniečiai...

– Taip, tiesa – štai jūs pats pasakėte tai, apie ką tikriausiai būčiau norėjęs užsiminti aš. Jau treji metai paslaptingoji vicekaraliaus mirtis man nebe tokia ir paslaptinga. Jo asmeninėje sargyboje būta vieno jauno kario, kurio veiksmai tiesiog negali nesudominti... Tas kareivis buvote jūs, bet gilintis į smulkmenas turbūt visai neverta.

Baras nedaugiažodžiavo:

– Išties neverta. Ką gi jūs siūlote?

– Siūlau jums atsakyti į mano klausimus, – atsakė Riosas.

– Grasinimais nieko nepešite. Aš jau pakankamai senas, kad nebeteikčiau gyvenimui ypatingos reikšmės.

– Mano mielas pone, gyvename sudėtingais laikais, – reikšmingai tarė Riosas. – Jūs turite vaikų ir bičiulių. Turite tėvynę, kuriai kadaise žarstėte paikas ištikimybės priesaikas. Nagi, nagi, jei sumanyčiau panaudoti jėgą, juk nesismulkinčiau smogdamas asmeniškai jums.

Baras šaltai paklausė:

– Ko jūs norite?

Kalbėdamas Riosas nepaleido iš rankų tuščio puodelio.

– Patricijau, įdėmiai paklausykite. Šiais laikais itin sėkmingai karjeros laiptais kopiantis karys yra tas, kurio pareiga – vadovauti puošniems paradams, švenčių dienomis marširuojantiems imperatoriškuosiuose rūmuose, arba lydėti žaižaruojančius prabangius laivus, gabenančius Jo Imperatoriškąją Aukštybę į vasaros planetas. O aš... aš esu nevykėlis. Sulaukęs trisdešimt ketverių esu nevykėlis, toks ir liksiu. Dėl to, kad – supraskite, taip jau nutiko – man patinka kovoti.

Štai kodėl jie išsiuntė mane čionai. Dvare su manim – vienas vargas. Aš neįtelpu į etiketo rėmus. Nuolat įžeidinėju visokiausius puošėivas bei lordus admiralus, tačiau sugebu puikiai vadovauti laivams ir žmonėms, tad manimi atsikratyti nugarūdas į kokį kosmoso užkaborį būtų per didelis nuostolis. O Sivena – visai neblogas tokio užkaborio pakaitalas. Pasienio pasaulis, dyka, nualinta ir maištinga provincija. Be to, pakankamai toli, kad visi liktų patenkinti.

Tad štai ir kerpėju. Jokių maištininkų, kuriuos reiktų sutrempti, pasienio vicekaraliai pastaruoju metu irgi nė nebando kelti balso, išvis jokio sambrūzdžio po to, kai Jo Imperatoriškosios Didenybės šviesaus atminimo tėvas Paramajaus Mauntele akivaizdžiai pademonstravo, kad juokai su juo menki.

– Stiprus imperatorius, – sumurmėjo Baras.

– Taip, kaip tik tokio mums ir reikia. Neužmirškite, aš tarnauju imperatoriui. Jis – mano valdovas, ir aš ginu jo interesus.

Baras abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Nesuprantu, kaip visa tai siejasi su pokalbio tema?

– Paaiškinsiu keliais žodžiais. Magai, apie kuriuos užsimaniau, atklydo iš kažkur toliau – iš už tolimiausių pasienio postų, iš ten, kur žvaigždžių retai paberta...

– „Ten, kur žvaigždžių retai paberta, – pacitavo Baras, – kur įsismelkia kosmoso šaltis.“

– Ar tai poezija? – Riosas suraukė antakius. Bet kokia poezija šiuo metu jam atrodė lengvapėdiški niekai. – Šiaip ar taip, jie iš Periferijos – iš to vienintelio kvadranto, kur aš vis dar galiu stoti į mūšį dėl imperatoriaus šlovės...

– Ir šitaip ne tik pasitarnauti Jo Imperatoriškajai Didenybei, bet ir numalšinti geros kovos troškulį?

– Kaip tik taip. Bet aš turiu žinoti, su kuo teks susiremti, o sužinoti galite padėti jūs.

– Kodėl taip manote?

Riosas ėmė atsainiai knaibyti pyragaitį.

– Todėl, kad ištisus trejus metus aš rankiojau visas įmanomas gandy nuotrupas, visus mitus, visas menkiausias užuominas apie magus, ir visame tame informacijos sraute esama tik dviejų atskirų teiginių, kuriuos vieningai patvirtina visi šaltiniai, vadinasi, tai turi būti tiesa. Pirmas toks: magai atkeliauja iš priešingo Sivenai Galaktikos pakraščio. Ir antras: jūsų tėvas kadaise buvo sutikęs tikrą, gyvą magą ir kalbėjosi su juo.

Senasis sivenietis nemirksėdamas žvelgė į jį, ir Riosas kalbėjo toliau:

– Tad verčiau imkite ir papasakokite, ką žinote.

Baras mažliai atsakė:

– Iš tiesų būtų įdomu kai ką jums papasakoti. Būtų tarsi koks mano paties psichoistorinis eksperimentas.

– Koks eksperimentas?

– Psichoistorinis, – senis šyptelėjo, bet ne itin maloniai. Paskui gyvai pridūrė: – Siūlau įsipilti dar arbatos. Kalbos bus skalsu.

Jis atsilošė, nugrimzdamas minkštose krėslų pagalvėlėse. Kambario sienų švytėjimas aptemo iki rausvai gelsvo ir sušvelnino netgi griežtą kario profilį.

Dasemas Baras pradėjo pasakoti:

– Mano žinios – tik dviejų atsitiktinai susiklosčiusių aplinkybių pasekmė: taip jau nutiko, kad esu savo tėvo sūnus ir kad gimiau kaip tik čia, ne kur kitur. Istorija prasideda prieš keturiasdešimt metų, tuojau po didžiųjų Skerdynių, kai mano tėvui teko slapstytis pietiniuose miškuose, o aš buvau vicekaraliaus asmeninio laivyno komandoras. Beje, to paties vicekaraliaus, kurio įsaku Skerdynės vykdytos ir kuris po jų pats žiauriai, skausmingai atsisveikino su gyvenimu.

Baras niauriai šyptelėjo ir kalbėjo toliau:

– Mano tėvas buvo Imperijos patricijus ir Sivenos senatorius. Vadinosi Onumas Baras.

Riosas nekantriai jį pertraukė:

– Jo tremties aplinkybes žinau net labai gerai. Galite smulkiai apie tai nepasakoti.

Nuleidęs jo žodžius negirdomis sivenietis lyg niekur nieko tęsė pasakojimą:

– Kartą tremtyje jį aplankė kažkoks klajūnas, pirklys iš Galaktikos pakraščio – dar jaunas vyras, kalbantis su keistu akcentu ir nieko nenutuokiantis apie pastarojo meto Imperijos istoriją. Negana to, jį saugojo asmeninis jėgos laukas.

– Asmeninis jėgos laukas? – plykstelėjo Riosas. – Pasakas man riečiate. Kokio generatoriaus prireiktų, kad jam pakaktų galingumo suspausti apsauginį lauką iki vieno žmogaus dydžio? Didžioji Galaktika! Nejaugi jis tampėsi drauge vežimaitį su penkis tūkstančius miriatonų sveriančiu branduolinės energijos šaltiniu?

Baras ramiai atsakė:

– Štai jums ir magas, vienas iš tų, apie kuriuos girdite kuždantis, apie kuriuos sklinda neįtikėtinos istorijos, kuriami mitai. Mago vardą pelnyti ne taip paprasta. Jis nesinešiojo jokio plika akimi įžiūravimo generatoriaus, visgi net galingiausias

jūsų rankinis ginklas nebent šiek tiek suraukšlėtų jo apsauginį lauką.

– Tik tiek ir tegalite papasakoti? Nejaugi magus pagimdė tik seno, vargų ir tremties palaužto žmogaus vaizduotė?

– Pasakojimai apie magus sklido dar iki mano tėvo, pone. Bet ir tėvo atveju įrodymų esama kur kas konkretesnių. Tasai pirklys, vietinių žmonių pramintas magu, nuvyko miestą, į kurį mano tėvas parodė jam kelią, ir ten apsilankė pas vieną techniką. Jam magas paliko apsauginio lauko generatorių, tokį pat, kokį turėjo ir pats. Po kruvinojo vicekaraliaus egzekucijos tėvas grįžo iš tremties ir pasiėmė tą generatorių. Užtruko, kol jį surado...

Tas generatorius dabar kabo ant sienos, kaip tik jums už nugaros, pone. Jis neveikia, niekad neveikė, išskyrus pirmąsias dvi dienas. Bet užmetęs akį išsyk pastebėsite, kad sukurtas tikrai ne Imperijoje...

Belas Riosas ištiesė ranką ir nuo išgaubtos sienos nukabino diržą, sunarstyta iš metalinių žiedų. Atitrūkdamas nuo sienos jis tyliai plekštelėjo, kai palietus ranka atsijungė miniatiūrinis tvirtinimo laukas. Rioso dėmesį patraukė diržo gale pritaisytas elipsoidas. Jis buvo ne didesnis už graikinį riešutą.

– Tai... – prasižiojo Riosas.

– ...buvo generatorius, – linktelėjo Baras. – Deja, *buvo*. Jo veikimo principo paslaptis mums jau nebeįkandama. Subelektroniniai tyrinėjimai atskleidė, kad įtaisas sulydytas į vientisą metalo luistą, bet netgi pati kruopščiausia difrakcinių modelių analizė nepadėjo išsiaiškinti, kokios buvo atskiros sudedamosios dalys iki jas sulydant.

– Vadinasi, jūsų „įrodymai“ vis dar murdosi tuščių kalbų liūne, nepagrįsti jokiais konkretesniais argumentais.

Baras gūžtelėjo pečiais.

– Reikalavote atskleisti viską, ką žinau, netgi grasinote išlupti informaciją prievarta. Tad viską ir pasakoju, o jeigu renkatės klausytis mano žodžių taip nepatikliai, kas man? Pageidaujate, kad nieko daugiau nebesakyčiau?

– Kalbėkite! – šiurkščiai karktelėjo generolas.

– Po tėvo mirties tęsiau jo tyrinėjimus. Tada ir pravertė antrasis iš dviejų atsitiktinumų, kuriuos minėjau anksčiau. Mat Haris Seldonas gerai žinojo Siveną...

– Kas yra Haris Seldonas?

– Haris Seldonas buvo mokslininkas, gyvenęs imperatoriaus Dalubeno IV viešpatavimo laikais. Seldonas buvo psichoistorikas – paskutinis iš šios srities mokslininkų ir pats iškiliausias. Kartą jis lankėsi Sivenoje, kai čia dar buvo svarbus komercinis centras, garsėjantis tiek savo mokslu, tiek menu...

– Hm... – rūgščiai suniurzgė Riosas. – Kuri gi sąstingio kaustoma planeta netvirtina klestėjusi senais gerais laikais?

– Kalbu apie laikus prieš du šimtus metų, kai imperatoriaus valdos tebesiekė iki tolimiausios žvaigždės, kai Sivena tebebuvo Imperijos vidaus pasaulis, o ne pusiau barbariška pasienio provincija. Dar anais laikais Haris Seldonas numatė Imperijos galios silpnėjimą ir visą Galaktiką apimsiančius barbariškuosius amžius.

Riosas staiga nusijuokė.

– Jis tai numatė? Vadinasi, numatė neteisingai, mano mielas mokslininke. Juk taip save vadinate, tiesa? Ką gi, Imperija šiuo metu stipresnė nei bet kada per visą pastarąjį tūkstantmetį. Senas jūsų akis aptraukė šalto ir skurdaus pasienio pasaulio ūkanos. Kada nors prisiruoškite apsilankyti vidiniuose pasauliuose, atvykite į centro šilumą ir gerovę.

Senis niauriai papurtė galvą.

– Apykaita pirmiausia nutrūksta būtent toliausiuose pakraščiuose. Praeis dar nemaža laiko, kol puvinys pasieks pačią širdį. Kalbu apie visišką, visiems akivaizdų žlugimą – jis iš esmės skiriasi nuo vidinio dūlėjimo, apie kurį šnekama šit jau penkiolika šimtmečių.

– Taigi tasai Haris Seldonas išpranašavo Galaktikai visuotinio barbariškumo ateitį, – geraširdiškai pasakė Riosas. – O kas paskui?

– Seldonas įkūrė du Fondus priešinguose Galaktikos pakraščiuose – du Fondus, kuriuose sutelkė pačius geriausius ir stipriausius jaunus žmones, kad jie ten netrukdomi dauginytųsi, augtų ir vystytųsi. Jis labai atidžiai parinko pasaulius Fondams įkurti, taip pat ir laiką, ir aplinką. Viską sutvarkė taip, kad nekintamos psichoistorijos matematikos numatytoje ateityje Fondai labai anksti atsiskirtų nuo visuotinės Imperijos civilizacijos, vystytųsi izoliuoti ir galų gale taptų Antrosios Galaktikos Imperijos branduoliais. Šitaip tikėjosi sutrumpinti neišvengiamo barbariškojo tarpuvaldžio trukmę nuo trisdešimties tūkstančių metų iki vieno vienintelio tūkstantmečio.

– Kaip jūs visa tai išsiaiškinote? Atrodo, žinote net menkiausias smulkmenas.

– Nežinau ir niekada nežinojau, – oriai atsakė senasis patricijus. – Visa tai, ką papasakojau, – ilgo ir kruopštaus darbo rezultatas; teko gerokai paplušėti, kol į vientisą paveikslą sudėjau kai kurias tėvo surinktas žinias ir negausius savo paties aptiktus duomenis. Pamatas nelabai tvirtas, o rėsdamas visą rūmą ne kartą turėjau pasitelkti vaizduotę, kad užpildyčiau žiojinčias spragas. Vis dėlto neabejoju, kad iš esmės viskas teisinga.

– Rodos, jus nesunku įtikinti.

– Tikrai? Tyrinėjimams sugaišau ištisus keturiasdešimt metų.

– Hm... Keturiasdešimt metų! Man pakaktų ir keturiasdešimt tūkstančių dienų. Tiesą sakant, netgi manau, kad pats turėčiau to imtis. Tik visai kitaip nei jūs.

– O kaip?

– Savaiame suprantamu būdu. Pats galiu tapti tyrinėtoju. Galiu surasti tą Fondą, apie kurį pasakojote, ir apžiūrėti savo akimis. Sakote, jų yra du?

– Įrašuose minimi du Fondai. Įtikinančių įrodymų aptikta tik apie vieną, bet tai ir nenuostabu, juk antrasis turėtų būti kitame ilgos Galaktikos ašies gale.

– Ką gi, aplankysime artimąjį.

Generolas atsistojo ir užsisegė diržą.

– Žinote, kur keliauti? – paklausė Baras.

– Bent iš dalies. Priešpaskutiniojo vicekaraliaus – to paties, kurį jūs taip išpūdingai nudaigojote, – įrašuose esama įtartinų istorijų apie kažkokius už Imperijos ribų gyvenančius barbarus. Tiesą sakant, jis netgi išleido vieną savo dukterų už barbarų princo. Rasiu kelią, – tai taręs ištiesė seniui ranką: – Širdingai dėkoju už svetingumą.

Dasemas Baras pirštais palietė jo delną ir formaliai nusilenkė.

– Jūsų apsilankymas – didi garbė man.

– Beje, dėl jūsų suteiktos informacijos, – pridūrė Belas Riosas. – Kai grįšiu, jau žinosiu, kaip jums už ją atsilyginti.

Dasemas Baras nuolankiai palydėjo svečių iki laukujų durų ir tarstelėjo tolstančiam automobiliui pavymui:

– Jei grįši.

FONDAS – ...po keturiasdešimties ekspansijos metų Fondas susidūrė su Rioso grėsme. Šlovingos Hardino ir Melou dienos jau buvo nugrimzdusios praeityje, o drauge su jomis – ir beatodairiška narsa bei ryžtas...

Galaktikos Enciklopedija